

РЕШЕНИЕ

№ 5326

гр. София, 20.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Силвана Гълъбова

Членове: Георги Ст. Чехларов
Цветина Костадинова

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Силвана Гълъбова Въззивно гражданско дело
№ 20231100500297 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ответника „м.“ ЕАД срещу решение от 28.09.2022 г. по гр.д. №47423/2021 г. на Софийски районен съд, 58 състав, в частта, в която е жалбоподателят е осъден да заплати на Г. И. С. на основание чл.200 ал.1 КТ сумата от 30 000,00 лв. за неимуществени вреди поради трудова злополука от дата 11.02.2021 г., ведно със законната лихва за забава, считано от 11.02.2021 г. до окончателното изплащане, както и да заплати по сметка на Софийски районен съд държавни такси и възнаграждение за вещо лице.

В жалбата се твърди, че решението на СРС е незаконосъобразно и необосновано – постановено в противоречие с материалния закон и със събраните по делото доказателства. Сочи, че неправилно първоинстанционният съд е определил размера на дължимото се обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди. Сочи, че ищецът е допринесла за настъпване на трудовата злополука. Предвид изложеното, жалбоподателят моли въззивния съд да отмени решението и да намали размера на присъденото на ищеца обезщетение за неимуществени вреди. Не претендира разноски.

Въззиваемата страна Г. И. С. в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК оспорва жалбата и моли решението на СРС да бъде потвърдено. Претендира разноски.

Решението на СРС в частта, в която е уважен изцяло предявеният осъдителен иск за обезщетение за имуществени вреди, не е обжалвано от ответника и е влязло в сила.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Жалбата е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е **частично основателна**.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т.1 от ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно, допустимо, но частично неправилно в обжалваната му част, поради следното:

СРС е сезиран с иск с правно основание чл.200 КТ – за заплащане на обезщетение за претърпените от реализирана на 11.02.2021 г. трудова злополука неимуществени вреди, настъпили вследствие получено от ищеца травматично увреждане.

В разпоредбата на чл.200 КТ е създадена специална уредба на отговорността на работодателя за вреди, причинени на работника в резултат на трудова злополука или професионално заболяване.

По предявения иск с правно основание чл.200 ал.1 КТ в тежест на ищеца е да докаже: 1) настъпване на трудова злополука, 2) настъпване на временна неработоспособност, 3) вреди в резултат на това състояние, 4) причинна връзка между неработоспособността и претърпените от ищеца вреди.

Настъпването на процесната трудова злополука не е спорно и е установено от събраните по делото доказателства, а спорът по настоящото дело се съсредоточава върху обстоятелството дали първоинстанционният съд правилно е приложил критериите за справедливост, уредени в разпоредбата на чл.52 ЗЗД, както и дали пострадалата е допринесла за трудовата злополука.

В тежест на ищеца е да докаже, че в причинна връзка с деликта е претърпяла неимуществени вреди, свързани с болки и страдания.

По делото са представени епикриза и болнични листове за временна неработоспособност, от които се установява, че ищецът при процесната злополука ищецът е получил счупване на горния край на лакътната кост, като и е извършено консервативно и оперативно лечение.

От приетото по делото заключение на СМЕ, което и настоящият съдебен състав кредитира напълно като обосновано, компетентно изготвено и неоспорено от страните, се установява, че при процесната злополука ищецът е получил закрито счупване на лакътната кост в горния и край /олекранон/, като и е проведено оперативно лечение на счупването, изразяващо се в открито наместване на счупването и фиксиране на фрагментите с тел и Киршерови игли по метода на Вебер. Вещото лице сочи още, че при нормално протичане на лечебния процес възстановителният период при такъв вид увреждания е около 3-4 мес., като към настоящия момент е налице надлъжен оперативен белег по задната страна на дясната лакътна става с дължина от 9 см., обемът на движенията е запазен, но е болезнен в крайните си фази на свиване и изправяне. От заключението се установява още, че възстановителният период при премахване на поставената метална остеосинтеза е около 30 дни. В о.з.с. вещото лице сочи още, че установеното при ищеца автоимунно заболяване не е с травматична генеза, като най-честата причина е генетична предразположеност.

От показанията на свид. в. С. се установява, че след процесния инцидент на ищеца е направена операция, а след това и още други две операции. Свидетелят сочи още, че ищецът е имала нужда от чужда помощ – при обличане и събличане, при къпане, при хранене, тъй като ръката и е била гипсирана, имала е болки, чувствала се е зле, а към настоящия момент също усеща болки и понякога не може да спи.

С оглед на така събраните доказателства, съдът намира, че в причинна връзка с трудовата злополука ищецът е претърпяла телесна повреда, вследствие на което за определен период от време е изпитвала болки и страдания. Налице е основание за обезщетение на претърпените неимуществени вреди.

Съгласно чл.52 ЗЗД, размерът на обезщетението се определя по справедливост, като преценката следва да се извърши въз основа обективни и доказани по делото факти – интензитет и продължителност на болките и страданията, период на възстановяване, наличие на остатъчна травма. Съдебната практика приема като критерии за определяне на справедливо обезщетение житейски оправданото и утвърденото в практиката обезщетение за аналогични случаи, но съобразени с конкретния случай.

Настоящият съдебен състав при определяне размера на обезщетението, отчита обстоятелството, че фрактурата на ръката е заболяване без риск за живота на пострадалия, че интензивността на болката е била значителна, че на ищеца е проведено и консервативно, и оперативно лечение, периодът на възстановяване е със средна продължителност, налагало се ограничен двигателен режим на пострадалата, както и че същата се е нуждала от чужда помощ. Съдът отчита и обстоятелството, че към датата на процесната злополука ищецът е била на 50 години, т.е. в трудоспособна възраст, както и че тези болките не са отзвучали и към настоящия момент са налице остатъчни травми – болезнени движения на крайника. Настоящият въззивен състав намира обаче, че установеното при ищеца заболяване „равматоиден артрит“ не е в причинно-следствена връзка с процесната злополука. С оглед на изложеното по-горе, съдът счита, че справедливо обезщетение за претърпените травматични увреждания е в размер на 20 000,00 лв.

Разпоредбата на чл.201 ал.1 КТ предвижда, че работодателят не отговаря по предходния член, ако пострадалият е причинил умишлено увреждането, а съгласно чл.201 ал.2 КТ отговорността на работодателя може да се намали, ако пострадалият е допринесъл за трудовата злополука, като е допуснал груба небрежност. Грубата небрежност по чл.201 ал.2 КТ по съдържание съвпада със съзнаваната непредпазливост в наказателното право. Работникът или служителът действа при груба небрежност когато съзнава, че може да претърпи злополука, но се надява да я предотврати. Приема се, че грубата небрежност е тежко нарушение на дължимата грижа при положение, че в конкретната обстановка пострадалият работник е могъл да я съблюдава по начин, по който обикновен човек в идентична ситуация не би допуснал. В рамките на трудовото правоотношение дължимата грижа се свързва със спазване правилата на организация на труд и правилата за безопасност и нарушаването им по начало е предпоставка за отговорно поведение, но не във всички случаи това има за последица намаляване обезщетението по чл.201 ал.2 КТ /решение №79/2012 г. по гр.д. №673/2011 г. на IV ГО на ВКС; решение от 21.06.2011 г. по гр. д. №1248/2010 г. на III ГО на ВКС; решение от 14.01.2010 г. по гр. д. №298/2009 г. на VI ГО на ВКС, решение №94 от 29.05.2019 г. по гр. д. № 2649/2018 г. на IV ГО на ВКС и др./. Изводът за съпричиняване от страна на работника не може да почива на предположения, нито може да се обоснове само с допуснати от него нарушения на правилата за безопасност – работникът е допуснал груба небрежност само в случаите, когато поведението му съставлява тежко нарушаване на задължението да положи дължимата грижа при изпълнение на работата. Следователно, за да се приеме, че увреденият работник или служител е действал при груба небрежност, трябва да е установено нарушение на правилата за безопасност на труда и посоченото субективно отношение на пострадалия към нарушението.

В конкретния случай обаче не се установи, че при настъпване на процесната злополука ищецът е действал при условията на груба небрежност, т.е. не е налице съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия по смисъла на чл.201 ал.2 КТ – ответникът не е ангажирал никакви доказателства в тази насока.

Предвид нормата на чл.200 ал.4 КТ, дължимото от работодателя обезщетение по

чл.200 ал.3 КТ се намалява с размера на получените суми по сключените договори за застраховане на работниците и служителите, поради което размерът на дължимото се на ищеца обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди възлиза на сумата от 19 892,71 лв.

С оглед на изложеното, съдът намира, че предявеният иск се явява частично основателен до размера на сумата от 19 892,71 лв. и като такъв следва да бъде уважен до този размер и отхвърлен за разликата до пълния претендиран размер.

Поради изложеното, обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, в която е искът е уважен за разликата над сумата от 19 892,71 лв. до пълния присъден размер от 30 000,00 лв. Решението следва да се отмени и в частта, с която ответникът е осъден да заплати по сметка на Софийски районен съд разноски за разликата над 1027,79 лв., от която за разликата над сумата от 828,86 лв. – държавни такси, и за разликата над сумата от 198,93 лв. – възнаграждение за вещо лице.

С оглед изхода на делото и направеното искане, на въззиваемата страна на основание чл.78 ал.3 ГПК следва да се присъдят разноски във въззивното производство в размер на сумата от 2387,13 лв., представляваща адвокатско възнаграждение. Възражението на въззивника за прекомерност на заплатеното от въззиваемата страна адвокатско възнаграждение е неоснователно. По делото е представен договор за правна помощ, сключен между въззиваемата страна и Адв. дружество „Т. и П.“, според който е договорено и заплатено адвокатско възнаграждение по настоящето дело в размер на сумата от 3600,00 лв. с ДДС. Съгласно ТР №6/2012 от 06.11.2013 г. на ОСГТК на ВКС, при намаляване на подлежащо на присъждане адвокатско възнаграждение, поради прекомерност по реда на чл.78 ал.5 ГПК, съдът не е обвързан от предвиденото в § 2 от Наредба №1/09.07.2004 г. ограничение и е свободен да намали възнаграждението до предвидения в същата наредба минимален размер. Договореното по настоящето дело адвокатско възнаграждение е под този минимален размер, изчислен съобразно чл.7 ал.2 Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение 10512 от 28.09.2021 г., постановено по гр.д. №47423/2021 г. по описа на СРС, ГО, 58 състав, **в частта**, в която е уважен предявеният от **Г. И. С.**, ЕГН *****, срещу „**м.**” АД, ЕИК ****, осъдителен иск с правно основание чл.200 ал.1 КТ за разликата над сумата от 19 892,71 лв. до пълния присъден размер от 30 000,00 лв. за неимуществени вреди поради трудова злополука от дата 11.02.2021 г., ведно със законната лихва за забава, считано от 11.02.2021 г. до окончателното изплащане, и **в частта**, в която „**м.**” АД, ЕИК ****, е осъден да заплати в полза на Софийски районен съд на основание чл.78 ал.6 ГПК разноски за разликата над сумата от 1027,79 лв., от която: за разликата над сумата от 828,86 лв. – държавни такси, и за разликата над сумата от 198,93 лв. – възнаграждение за вещо лице, **и вместо него постановява:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от **Г. И. С.**, ЕГН *****, адрес: гр. София, жк. „****”, срещу „**м.**” АД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „****”, осъдителен иск с правно основание чл.200 ал.1 КТ за разликата над сумата от 19 892,71 лв. до пълния претендиран размер от 30 000,00 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди – болки и страдания, претърпени в резултат от настъпила на 10.02.2021 г. трудова злополука.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата **обжалвана част**.

ОСЪЖДА „м.” АД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „****, да заплати на Г. И. С., ЕГН *****, адрес: гр. София, жк. „****, на основание чл.78 ал.3 ГПК сумата от 2387,13 лв., представляваща разноси във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС с касационна жалба в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____